

Beletrina\*

# TOXIC

*Eva Mahkovic*



*I bent the truth too far tonight  
I was dancing around, dancing around it.*  
(Taylor Swift: *High Infidelity*)



*Že stokrat sem sklenila, da bom vzela življenje v svoje roke.  
Tako vedno rečejo v filmih.*  
(Janja Vidmar: *Debeluška*)



*There's people talking / They talk about me / They think they  
know everything / but they don't know anything / about me.*  
(Hilary Duff: *Wake up*)



*Kakorkoli že: gotovo je, da med dekletcem, ki je napisalo  
formalno sicer korektne, doživljajsko pa nezrele verze,  
in sedemintridesetletno žensko,  
ki je objavila prvo zbirko novel, ni več kaj veliko skupnega.*  
(Rapa Šuklje, spremna beseda k Edith Wharton: *Hiša veselja*)





*PROLOG:  
I COME FROM A LONG LINE OF  
UNRELIABLE NARRATORS*

*It's me, hi, I'm the problem, it's me.*

# Dear Reader,

danes je enajsti oktober, stara sem 36 let in pol in v vsaki drugi zgodbi bi bila *villain*. To pa zato, ker sem zdaj toliko stara, da so ženske v vseh pravljicah, pogosto pa ta odlični trop vztraja tudi v artu za odrasle (in v življenju), ali mame (včasih mrtve mame) ali pa *villains*. (V družbeno kategorijo *villains* spadajo tudi norice in karieristke. Jaz nisem nič od tega. In malo oboje.) Zdaj sem toliko stara, da veliko bolje razumem zlobno kraljico kot Sneguljčico, veliko bolje razumem Meredith Blake kot dvojčici Hallie in Annie Parker, bolj razumem Maleficent kot Trnuljčico in bolj razumem vse zlobne mačehe kot vse dekliške protagonistke, čeprav sem se slednjih dolgo oklepala. Ženske, ki so mi bile predstavljene kot *villains*, se mi niti slučajno ne zdijo več to: zlo prihaja od čisto drugje. To je en razlog, zakaj bi bila v vsaki zgodbi, razen v svoji, *villain*. V vsaki, razen v svoji? Seveda tudi v svoji. Drugi razlog je osebni: sama sebi sem velika antagonistka in v meni je želja po samouničenju prisotna prav tako kot samoohranitveni nagon. To se mi zdi nekaj normalnega. Tretji razlog je v moji estetiki, ki je od vedno v preseku klišejsko ženskega in zelo morbidnega. Moj osebni okus, afiniteta do pokopališč in do smeti in do črne luknje v človeku, je ljudem pogosto odvratni. (Odvratna pa jim je tudi ljubezen do roza.)

Prisežem, da sem si uvodni stavek v vsaki drugi zgodbi bi bila *villain* za TOXIC zapisala, še preden je Taylor Swift 21. oktobra 2022 izdala album *Midnights* in z njim komad *Anti-Hero*, v katerem jasno pove:

*It's me, hi, I'm the problem, it's me.*

To je absolutna resnica. Punca, ki se bo ustrezno prilagodila svetu, ne bo nikoli *villain*. To, da koncept *anti-hero* zase uporabi TS, mi daje veliko poguma. Vesela sem, da se (spet) čutim podobno kot ona. Vzroke za probleme v odnosu Jaz vs. svet sem od vedno iskala v sebi, to se mi zdi nekaj normalnega. Hkrati pa me vseeno zanima tudi, zakaj sem taka. Zato TOXIC.

Najprej sem hotela, da je TOXIC tekst o toksičnem prijateljstvu. Potem sem razmeroma hitro ugotovila, da je toksično prijateljstvo v življenju samo eden od konceptov, ki so me zlepi v osebo, kakršna sem danes:

♥  
2000s ali desetletje, v katerem sem bila najstnica,  
♥  
mit in pomanjkanje romantične ljubezni,  
♥  
pomanjkanje občutka, da bi bila kadarkoli dovolj,  
♥  
čudni ideali, ki sem jih posvojila skozi leta ali pa jih nisem dovolj  
hitro odvrгла,  
♥  
večvrednostni in manjvrednostni kompleks hkrati,  
♥  
greh napuh,  
♥  
čustvi ljubosumje in jeza.  
♥

X je pred kratkim rekla: TI RADA SECIRAŠ GROZO. V TOXIC imam na obdukcijski mizi veliko groze.

Z raznih stopenj šolskega sistema se iz različnih kontekstov spomnim igre, pri kateri smo v razredu na list papirja napisali eno (dobro) lastnost vsakega sošolca. Ker večina ljudi na ukaz ne zna definirati niti ene stvari, ki si jo misli o Drugem (pogosto pa tudi o sebi ne), je bila na teh listih najpogostejša beseda PRIJAZNA (NICE).

Jaz niti slučajno nisem prijazna. Veliko boljše so me zadele besede, s katerimi sem bila opisana kasneje v življenju:

☛ NEDOSTOPNA

☛ ZAPRTA

☛ SNOBOVSKA

☛ ZAGLEDANA VASE

☛ OBSEDENA S SABO

☛ TEŽKA (v raznih pomenih)

☛ HOT MESS.

Sama zase največ uporabljam besede: ponos (napuh), sram (ponižanje) in melanholija. Vidim se tudi kot (cringg!) osebo, ki poskuša stvari narediti PRAV in biti pri tem čim manj *inconvenient* za vse druge. Ne vem, koliko je to res. Paradoksalno je res tudi, da je del mene tudi velika ambicija (in ego) – to je dejstvo, na katerega večkrat pozabim ali ga odrinem.

Zelo močno verjamem, da umetnost človeku pomaga preživeti. Da lahko naredi kaj takega, mora biti *relatable*. Iz tega razloga vsako leto bolj sovražim kanon in floskulo, da PRAVI ART PREŽIVI VSE ČASE. Seveda bo zdaj takoj pretenciozno, da svoje pisanje definiram kot ART – čeprav mogoče tudi ne, glede na to, da to besedo uporabljam z vedno več ironične distance. Hočem, da bi bila

knjiga TOXIC kot *a box of candy*, v kateri so marcipan in bajadere in črvi in smeti. Želela bi si, da je TOXIC knjiga, kot je film Sofie Coppola, ki je mix GIRLHOOD in WOMANHOOD in veselja in groze obojega.

TOXIC ima prolog in osem delov. Imenujejo se:

AVTOPORTRETI

*(oktober)*

FIVE LITTLE PIGS

*(novembrska razstava naivnih portretov)*

SEDEM MODRIC RAZLIČNIH BARV IN INTENZITETE

*(december)*

MITOLOGIJA

*(januar)*

GILMORE GIRLS GOSSIP GIRLS GIRLS

*(februar)*

FENOMENOLOGIJA DUHA

*(marec)*

WHAT WILL EVA DO WITH ALL THIS TIME  
THAT WAS GIVEN TO HER

*(april)*

in VERTIGO.

Veliko dejstev, motivov in dni je neresničnih ali olepšanih in v čudnem slogu in v žanrih zunaj realistične pisave, občutki in čustva in esenca pa so resnica. TOXIC je še en moj prispevek h konceptu: *avtofikcija*. Očitno itak nočem pisati ničesar drugega.

*OKTOBER:  
AVTOPORTRETI*

**COPPER**  
COMME des GARÇONS

# Dear Reader,

oktober je serija avtoportretov v različnih žanrih. Ko jih preberem za sabo, se mi nekateri zdijo nori. Ni jih nujno brati po vrsti, čeprav sem se potrudila s pravilnim beleženjem svoje starosti.

## IT'S ME, HI, I'M THE PROBLEM, IT'S ME



Danes je enajsti oktober, stara sem 36 let in pol. Imam zelene oči, včasih sive, z rjavo piko, ki je posebej vidna v levem očesu. Ob ovulaciji me zadnje leto ali dve zelo stiska v trebuhu. Čeprav imam preveč rada koncept: trpljenje, sem nestrpna do žensk, ki se definirajo preko bolečine (rada sem močna), zato te trebušne krče sprejemam brez komentarjev. Rada bi bila močna. Nečimrna sem, in to zelo. Strah me je, da bo kdo boljši od mene. Še posebej me je strah drugih žensk. Težko prenašam poraze. Na vsak način se mi zdi, da moram biti v vsaki situaciji vsaj v nečem *superior*. Rada se ogradim, še posebej, ko mi kaj ne uspeva. Ne maram, da me ljudje zalotijo v šibkosti ali svinjariji. Ob takih primerih postanem zoprna (in nesramna). **{Ponavadi nihče ne potrka na ta vrata, tako da je itak vseeno.}** Rada opravljam in kritiziram druge in njihovo pomanjkanje misli (ali slabo izvedbo misli). Imam zelo slab odnos do svojega telesa, ki potrebuje trdo roko, da ne rečem, mučenje. Moje telo živi ločeno od mene. Mogoče je tukaj nekje razlog, zakaj imam do svojega telesa po eni strani zelo slab in odklonilen odnos, posamezni deli telesa pa me vseeno zanimajo. Ekologija in propad

Zemlje me ne skrbita tako kot mnoge moje vrstnike, ker se preveč zanimam le zase. Rekla bi, da je v tem neumnost (ozkoglednost), ampak tudi ponižnost, saj ne čutim možganske ali emocionalne kapacitete, da bi se lahko suvereno ukvarjala s stvarmi, ki so toliko večje od mene. V času mojega življenja se je svet že dovolj pogosto obrnil na slabše, da zdaj ne pričakujem, da se bo kdaj obrnil na bolje. O tem, da bi šlo kdaj kaj na bolje, zelo dvomim tudi v svojem osebnem življenju. Pogosto sem lačna, še pogosteje pa veliko preveč sita in imam izredno razvit refleks za bruhanje. Odkar sem končala prejšnjo knjigo in bila stara 33, v glavnem živim z občutkom, da se stvari približujejo koncu. Ker sem stara šele 36 let in pol, je to vendarle nekam čudno. Čeprav živim s tem občutkom, pa ne bi rekla, da me to dnevno hromi. To se mi zdi nekaj normalnega in naravno stanje stvari. In enivejs, navajena sem živeti v velikih razpoloženskih nihanjih, zelo visoko in zelo nizko, to se mi zdi celostna človeška izkušnja. Pogosto niham v razpoloženju, zlasti med ovulacijo. Kot že rečeno: moje telo živi ločeno od mene in sva večino časa v konfliktu. Zelo nujno se mi zdi, da takoj odgovorim na sms-e in mejle. V nasprotnem primeru postanem živčna in čutim krivdo. Zelo nujno se mi zdi, da ljudje razumejo moja dejanja. Vsakič, ko kaj dam od sebe, začutim potrebo, da bi se razložila, upravičila, pogosto pa tudi opravičila. Veliko prepogosto se opravičim (včasih se opravičim tudi samo zaradi svoje prisotnosti.) Iz tega se zdi, da sem zelo negotova, pa bi vseeno rekla, da nisem. Mogoče je opravičevanje krivda mojega poklica, bolj verjetno pa je stvar karakterja. (Opazila sem, da se drugi za svoje izdelke, dejanja in prisotnost opravičujejo manj). Zelo verjamem v usodo, čeprav drugim govorim, da ne. Tudi sebi govorim, da ne. Občutek imam, da je moje življenje že načrtano in da ga ne morem spremeniti. Tudi

če bi imela občutek, da se lahko spremenim, ne vem, ali bi to sploh rada. Nočem, da bi me imeli vsi radi, od ljudi, ki jih štejem kot svoje, pa pričakujem veliko zvestobe in 0 izdaje. To je bizarno, ker nimam zares svojih ljudi, in tudi sicer je termin *my person* verjetno precej sporen. Veliko veselja dobim od tega, da me nekdo rabi. Verjetno je to veselje potrditev, da sem nekaj naredila PRAV! (spet ta koncept). Doma imam veliko nenošenih oblek, ker verjamem, da se bom enkrat izboljšala / da bom kmalu suhejša / in jih bom lahko nosila brez skrbi. Velik, velik strah imam pred tem, da bi bila zapuščena, in kljub temu

*I get abandoned a lot / vedno*

očitno delam nekaj narobe.

Kadar me kaj boli, v telesu ali v duši, je moj refleks, da se skrijem (kot pes). Sama sem, dokler nisem spet pripravljena na

**performiranje osebe Eva Mahkovic.**

Iz vsega tega bi zaključila, da je moje življenje performans. Performans in lovljenje popolnosti, ki bi jo drugi videli in občudovali: trapa, ki še vedno verjame v koncept: POPOLNA.

Ampak to ni res: razum in občutki, to so različne stvari.

To bi o sebi lahko povedala takoj na začetku.

## WHAT HAPPENED TO THE WOMEN WE WERE SUPPOSED TO BECOME?



Danes je dvanajsti oktober, stara sem 36 let in pol in en dan. Ko sem začela graditi TOXIC, sem se zavezala, da bom poskusila prebiti formo in vsebino, ki sem jo uporabila v *mastercardu* (nove vrstice / male začetnice / ne bom *recklessly overshared* / izmislila si bom kaj / ne bom tako pogosto omenila Balenciage, da ne bodo ljudje mislili, da sem plehka). Pred štirimi leti sem bila drugačna oseba: manj poškodovana, bolj hopeful, predkovidna in enivejs, itak verjamem, da različna obdobja v življenju zahtevajo različne pisave, če se ti tako zdi v trebuhu.

Kljub temu sem pred kratkim našla poezijo, ki sem jo konec leta 2020 napisala za neki gledališki list (in seveda za fejs) in jo zdaj navajam v skrajšani in malo spremenjeni obliki. Vsebuje občutek končnosti / zamude / tega, da se v življenju stvari končujejo, nekaj, kar tri leta kasneje, kot rečeno, še veliko močnejše občutim, čeprav je to smešno, saj sem navsezadnje stara šele 36 let in pol in en dan / predvsem pa luknje med pričakovanji in tem, kako so se stvari obrnile.

Naslov *What Happened to the Women We Were Supposed to Become?* prihaja s platnice romana Anne Hope *Expectation*. To je roman o treh prijateljicah, ki so to (prijateljice) najprej zlahka, potem pa se njihova pričakovanja do življenja in do sebe spremenijo, zato razočarajo sebe in druga drugo.

Enivejs:

Z dvema puncama, ki ju imam rada, smo v bazenu spa Lepa Vida primerjale formativne dekliške spomine, in jaz (*me*) sem prišla do naslednjih podob:

VZGOJITELJICA LILI Z DOLGIMI NOHTI

POSODA OKROGLIH STEKLENIH KAMNOV VSEH BARV,  
KI SO ZGLEDALI KOT ZAKLAD

(prepričanje, da boš, če boš v peskovniku dovolj dolgo brskala po pesku, mogoče res našla zaklad)

(diamant)

MY LITTLE PONY Z ROZA GRIVO IN ZVEZDICAMI, KI SO  
SE SVETILE V TEMI

POBARVANKE, KI JIH OČI NI PUSTIL KUPIT, KER UBIJAJO  
DOMIŠLJIJO

SLADKORNA PENA, KI JE NISI DOBILA, KER JE SLABA ZA  
ZOBE

SLADKORNA PENA, KI SI JO DOBILA, DA SI KJE DALA MIR  
BARBIE TELOVADKA

BARBIE HOLLYWOOD

POLLY POCKET, MAJHNI SVETОВI ZA PUNCE

PES, KI JE HODIL MED LEŽALNIKI

THE LITTLEST PET SHOP

ZAVIST

in potem kasneje: PHARD MAJICE IN SISLEY IN MISS SIXTY  
DŽINS

PIRS V POPKU (moj je bil rinkica), KI SMO SI GA PUNCE IZ  
OSMEGA A NAREDILE V BEŽIGRAJSKI ZLATARNI

LJUBEZNI

LJUBEZNI

IN RAZOČARANJA  
RAZOČARANJA SKOS  
LATINŠČINA

*(what happened to the women we were supposed to become?)*

zavist

(\*Champagne Problems)

In potem: DVAJSETA, HEARTBREAK

TO

In potem pa samo še WORK WORK WORK (KARIERA LOL)

*(what happened to the women we were supposed to become?)*

(\*Champagne Problems)

In potem pozna dvajseta, *heartbreak*

to

TO, KAR JE ZDAJ

*heartbreak*

DRUGI, KI SO SI UREDILI LAJF

DRUGAČE

(\*Champagne Problems)

razočaranja

In potem samo še to, kar je zdaj: delo in heartbreak in kriza in kariera lol in prijatelji in izgube in iluzije in izgube in nakupi in trud trud trud skos in ne moreš se otrest svojih razvad in kredit in izgube in *what a shame she's fucked in the head, they said*, in izgube in meni se zdi, da vse delam prav, ampak zakaj je potem tako težko

vse to ne bi smelo biti tako težko

CHAMPAGNE PROBLEMS

*this is what happened to the women we were supposed to become*

CHAMPAGNE PROBLEMS

ampak tudi to

tudi to, da

VSE TO NE BI SMELO BITI TAKO TEŽKO.

Iz svojega otroštva se ne spomnim nobenih posebnih ciljev. Spomnim pa se pričakovanj drugih. Ljudje so me spraševali, če bom zdravnica kot mamica / odvetnica kot mamica / novinarka kot mamica / učiteljica kot mamica / igralka kot mamica / pisateljica kot mamica, čeprav *clearly* nisem bila primerna za nobeno od teh stvari. Ne spomnim se veliko o svojih lastnih pričakovanjih, samo občutka, da so stvari odprte / da je svet odprt. Od drugih pa je bilo veliko podob, kakšna naj bi bila.

## **JAZ, IDEAL: THE PSYCHOLOGICAL THRILLER OF FIGURING WHAT DO YOU WANT AND WHAT ARE YOU GOING TO DO ABOUT IT**



Danes je trinajsti oktober, stara sem 36 let in pol in dva dni in grem mimo Müllerja, kjer v izložbi že več tednov visi oglas za par-fum Caroline Herrera z imenom GOOD GIRL. Obraz za parfum je Karlie Kloss, ki ima rjave lase in roza obleko. Leta 2008, ko sem bila stara dvaindvajset, so bile na naslovki februarske številke *Teen Vogue*, ki sem jo takrat kupila skoraj vsak mesec, trije vzhajajoči ameriški modeli (punce so bile takrat stare okrog 16 let): Chanel Iman, Ali Michael in Karlie Kloss. Chanel Iman je kasneje postala Victoria's Secret Angel in potem praktično izginila. Ali Michael je postala ena tistih modelov, ki se umaknejo iz modellinga, ker imajo težave s težo. Čeprav bi takrat, leta 2007, rekla, da je Karlie Kloss z rjavimi lasmi zadnja, ki bo postala supermodel in globalna zvezda, je od teh treh uspelo točno njej: postala je dežurna *girl next door* med American supermodels, poleg tega pa tudi BFF Taylor Swift /

fantovska fatalka v kopalkah na Hamptons 4th of July Bleachella squad celebration / Cornelia Street inspo / neverjetno visok teliček, zdaj tudi žena in mati / poosebljenje ideala GOOD GIRL. Nikoli si nisem želela biti punca, ki nosi parfum Caroline Herrera, vseeno pa bi rada življenje speljala PRAV. Ampak Karlie Kloss sem na Insta že zdavnaj unfollowala, ker je bila dolgočasna.

(Ob Karlie in GOOD GIRL se kasneje pojavi še twin oglas za twin moški parfum, ki se imenuje BAD BOY. Različna pričakovanja do spolov so tukaj max transparentna.)

## JAZ, ČUSTVO: ZAVIST



Danes je štirinajsti oktober, stara sem 3 leta in ne poznam velikih števil (znam pa prešteti do štiri: ena, dve, štiri.) X spi in jaz približam dlan njenemu obrazu. Njen obraz, obraz X, je majhen, moja roka, temu delu roke se reče dlan, je večja, ampak ne zelo velika, zato njenega obraza ne prekrije. Samo pogledala jo bom, ker leži na blazini, ki je bila včasih moja, in nad njeno glavo visi bober, ki je bil včasih moj. Njeni očesi sta kot borovnici, kadar gleda, ampak zdaj spi, zato sta stisnjeni v dve zmečkani rdeči gubi. X je majhna. Na njeni koži so rdeče pike. Njene rdeče pike so manjše od pik, ki sem jih imela, ko sem imela norice, ena pika se mi še pozna pod kolenom in tudi srbi, popraskam se. X ima rdeča tudi ušesa, ki jih zdaj ne vidim, ker so skrita pod kapo z bunkicami. Kapa z bunkicami je bila včasih moja, ampak zdaj sem večja, večja od X, in kapa mi je premajhna. Kapa z bunkicami je bila včasih moja, bila je moja kapa, zato potegnem zanjo. X je zdaj brez kape,

tako da vidim njena rdeča ušesa in glavo, ki je rdeča pod lasmi, in kapo z bunkicami potegnem na svojo glavo. Kapa je premajhna in elastika na čelu me boli, zato si kapo potegnem spet dol in vidim, da na kapi manjkajo bunkice. Medtem ko štejem, koliko bunkic je odpadlo, ko je kapo imela X, ena dve štiri, se sname še ena bunkica in pade na tla. Poberem bunkico in jo spravim v žep. X spi, ampak v spanju mršči oči. Koža po njeni glavi je rdeča in lasje, ki so zalepljeni čez, so črni in mokri. X ima malo las, veliko premalo las, da bi imela čop, čop kot jaz, meni lasje segajo že do ramen, samo še do rojstnega dneva počakam, in bom imela lase do srede hrbta, tega se veselim in povlečem za čop s poni elastiko, da bi videla, če lasje že segajo čez ramena, in ja, lasje so že dolgi, veliko daljši od las X, ampak nihče ne opazi razlike med mojimi lasmi, ki so rjavi in speti s poni elastiko z diamanti, in njenimi, ki so črni in mokri in grdi. Nihče ne opazi razlike med mano in njo. X spi, ampak mršči obrvi, kot da se bo zbudila in jokala. X je majhna, ampak joka zelo na glas, joka kot sirena, joka bolj na glas kot slon v živalskem vrtu, joka, ko gremo ven, joka, ko berem, joka, čeprav sem ji rekla, da se tega ne sme, joka ves čas, zato sem zelo tiha, ko stegnem roko in jo pobožam po glavi, da se ne bi zbudila in jokala, da bi spala. Koža na njenem obrazu je zelo rdeča, čelo je rdeče in vroče in na čelu se ji delajo gube in ne bi rada, da se zbudi, zato ji roko položim čez obraz, moja roka je premajhna, ampak vseeno dovolj velika, da prekrije njene oči in nos in rdeče pike na rdečem gubastem čelu in sluzasta usta, v katerih ni še niti enega zoba, ni pa dovolj velika, da bi prekrila pike na vratu in da bi prekrila mokre zlepljene lase, njeni črni in mokri lasje se še vidijo, in nihče ne opazi razlike med mano in njo, čeprav so njeni mokri lasje grdi in moji so lepi, zato na njen obraz položim še drugo dlan, in z obema

lahko prekrijem vse, tudi vrat zgoraj in mokre lase in končno je ne vidim več, samo rdeče pike na vratu spodaj postanejo še bolj rdeče in cel vrat postane še bolj rdeč in gubast. Nočem, da se zbudi in joka, zato jo z obema rokama pobožam po obrazu in vratu, ampak X se v spanju premakne in ena moja dlan zdrsne navzdol, na rob puloverja, v katerega je oblečena X. **Pulover z medvedkom, roza pulover z medvedkom je bil najprej moj.** Moja dlan pristane na gumbu v obliki rožice. Ta pulover je bil najprej moj. Gumb v obliki rožice pritisnem v X, močno pritisnem v njen rdeči vrat, in zdaj se na njenem vratu pozna rdeča rožica, enaka kot gumb, samo rdeča, pike po njenem vratu postanejo še bolj rdeče, ampak zdaj ima X na vratu tudi rdečo rožico, in rdeča rožica je lepša kot rdeče pikice, zdaj je X lepša kot prej, veliko lepša, čeprav je še vedno rdeča, ampak je lepša, vesela sem, zato pritisnem še bolj, še malo pritisnem, stiskam, in rožica se pozna vedno bolj, vedno bolj rdeča je in X je vedno lepša, stiskam, vesela sem, stiskam, ampak zdaj se X zbudi, eno oko, ki je kot borovnica, se zagleda vame, in zdaj

**X začne kričat.**

**X kriči.**

Moja jeza se dvigne kot ogenj, kot nevihta, kot slap, kot slon v živalskem vrtu, kot kobilice, kot tisoč psov, kot osemtrideset mačk, kot strupeni zobje, kot plamen na sveči, ko na kamniti prag zliješ bencin, kot meč, kot jeza, kot ultimativna krivica, zakaj nisem dovolj, moja jeza, izdaja, samota, danes je štirinajsti oktober, ne poznam velikih števil, ampak vem, da sem stara tri, ker znam štet, ena dve štiri, nihče ne opazi razlike, ta kapa je bila včasih moja, samo pogledala sem jo, ampak X kriči, kriči, kriči, kot vedno kriči, čeprav ne sme, kriči, kriči kot milijon psov, kot gasilci, kot nevihta, kot volk, vzamem blazino in ji pokrijem obraz.

Lahko je.

*(Draga Eva, to pismo seveda ni resnično! Groza me je, ampak oseba je lahko tako veliko stvari hkrati.)*

## JAZ, NAJSTNICA: OBVIOUSLY, DOCTOR, YOU'VE NEVER BEEN A THIRTEEN YEAR OLD GIRL



(To je referenca na knjigo Jeffrey Eugenides:  
*The Virgin Suicides.*)

Danes je petnajsti oktober, stara sem 36 let in pol in štiri dni.

✿ *The Virgin Suicides*, film Sofie Coppola, knjiga Jeffreyja Eugenidesa, fenomen. Prizor, ko Cecilia skoči skozi okno in prileti na osti ograje, ki jo prebodejo kot Kristusa – STIGMATA. Stavek: *Obviously, doctor, you've never been a thirteen-year-old girl.* Stavek: *Cecilia hadn't died, she was a bride in Calcutta.* Zabava s plinskimi maskami, na kateri je vse polno zelenega dima. Luxine spodnje hlačke, na katere je z markerjem napisala ime **TRIP**. Lux, ko se po prvem seksu zjutraj, ko je še veliko meglic, zbudi sama sredi praznega nogometnega igrišča: razočaranje, ki je prototip za vsa moja razočaranja. Stavka pokopaliških delavcev, zaradi katere so pokopališča prepolna, pogrebi na čakanju, na grobovih gnile rože.

✿ *Debeluška*, knjiga Janje Vidmar o petdesetkilski Urši, ki jo mami hujša za tekmovanje Miss Bambi. Stavek: *Poglej se, spet imaš trebuh kot nosečnica.* Prizor, v katerem Urša in njena prijateljica Žana v italijanski restavraciji naročita bolonjeze, kanelone, pico in lazanjo in pokozlata WC. Prizor, ko Urša Žani v krsto namesto rož vrže pakirane kanelone. Navodilo, da bruhamo takoj, sicer je neznosno težko, zaradi kisline, *kapiraš*. Ko berem *Debeluško*, se edinkrat v življenju skrčim na 49 kg: *best month*, čeprav

sem za anoreksijo že zdavnaj prestara, kar večkrat slišim od X.

✿🌀 *Obraz Gemme Ward* okrog leta 2006, ker je videti kot alien in je zelo suha.

✿🌀 *Kokakola light* (don't ask).

✿🌀 *The Lovely Bones*, knjiga Alice Sebold. Uvodni citat: *My name was Salmon, like the fish; first name, Susie. I was fourteen when I was murdered on December 6, 1973.*

✿🌀 *Keira Knightley*, aka. Frankie v pozabljenem hororju *Luknja* (*The Hole*), še zlasti njen trebuh, za katerega Mike reče, da bi ga lahko lizal štiri leta. Leta 2001, ki je leto *Luknje*, low-rise džinsa in leto, ko sem stara petnajst let, je zelo raven trebuh Keire Knightley – z absi in pirsom v popku na spodnji strani, kar je redkejša različica tega pirsca – telesni del mitoloških razsežnosti in regular *feature* v *Vogue* in *Teen Vogue*. *Luknja* je tudi film o najstniški frustraciji, želji, seksualnosti, menjavi identitete (**koncept: postati nekdo drug**, prvič), nasilju in PREDVSEM manipulaciji. Also, koncept: LUKNJA mi je zelo blizu, vendar bom to ugotovila šele kasneje. (*Merge motivov GIRLHOOD x VIOLENCE.*)

✿🌀 *Življenje kot v filmu*, knjiga Nejke Omahen. **Koncept: postati nekdo drug**, drugič. Štirinajstletna Jasna je brez identitete in žrtev controlling mame, zato prevzame identiteto svoje polsestre Julije. Če ne bi bila avtorica stara 17 let, bi bila to mogoče najboljša vsebina cele slovenske literature; slovenska Gillian Flynn.

✿🌀 *Nadarjeni gospod Ripley*, roman (Patricia Highsmith), film (Anthony Minghella), koncept: postati nekdo drug, ki rodi ekstremno nasilje, spet. Prizor s potopljeno Marijo in utopljeno Silvano. Prizor: razbita Dickiejeva glava v čolnu. Prizor: okrvavljen doprski kip rimskega cesarja, rdeč od razbite Freddiejeve glave. Frustracija z lastnim jazom, mešanica ljubezni in nasilja.

## (LJUBEZEN x GROZA.)

✿ Katarina Sienska pije Jezusovo kri, slika človeka s sikšit min-dom po imenu Francesco Vanni, slikarja iz 16. stoletja. Katarina Sienska, svetnica s *holy anorexia*, ki pije iz stigme na Kristusovih prsih. Idealen *merge* GIRLHOOD x GROZA.

✿ *Viharni vrh* (Emily Brontë). Lik Catherine: podivjana, razva-jena, zanemarjena in povsem nereflektirana. Prizor, v katerem Catherine vleče peresa iz blazine in jih razvršča po vrstah ptic: ker je tukaj že nora od pomanjkanja avtorefleksije in ogromne gomile nasprotujočih si čustev. Stavek: *On je bolj jaz kot jaz sama*. Prizor, ko Heathcliff odkoplje Catherine in podkupi grobarja, da bo po nje-govi smrti odlomil eno stranico obeh krst, da se bodo njune kosti lahko pomešale. Končni stavek: *How anyone could ever imagine unquiet slumbers in that quiet Earth*. V tem romanu je koncept LJUBEZEN najtesneje povezan z grozo: Heathcliff in Catherine sta pošasti med sabo in drug do drugega.

✿ *Legends of the Fall*, film (Edward Zwick). Prizor: Tristan izreže srce svojega mrtvega brata in ga spravi v škatlo. Prizor: Susannah, ki je bila včasih srečna in je s sabo na ranč v Montani pripeljala borzoja, si odreže lase in se ustrelji v glavo.

✿ Seznam mučenikov v romanu Joséja Saramaga *Evangelij po Jezusu Kristusu*.

✿ Apavrin.

✿ Koncept izrezovanja besed v telo v *Sharp Objects* (Gillian Flynn).

✿ *Everytime* by Britney Spears v filmu *Spring Breakers*.

✿ ČRNA LUKNJA.

Mogoče ste opazili, da v mojem seznamu ni skoraj nobenega kanona, četudi sem prvih 15, 20, 25, 30 let življenja brala skoraj izključno kanon, imela nadpovprečno rada grško mitologijo, ki je bila celo na seznamu mojih najljubših tem (Had vleče Perzefono v podzemlje / Artemida ustrelji vse, ki so jo kdaj videli ali poskušali ujeti / Christopher Marlowe:

*Is this a face that launched a thousand ships).*

V času, ko je NOUGHTIES NOSTALGIA v revijah postala priljubljen naslov, vsak dan ugotavljam, da sem odrasla oseba, ki ji je ikonografijo, mitologijo in čustvovanja deklice težko pustiti za sabo / zakaj mi je tako težko za seboj pustiti koncept GIRLHOOD / verjetno zato, ker mi je

vsaka stvar jasna

šele 20 let prepozno

kdaj sem izgubila toliko časa?

Taylor Swift v komadu *Would've, Could've, Should've* reče: *Give me back my girlhood*. Ampak jaz tega še ne vem, ker album *Midnights* izide šele 21. oktobra, to pa je čez šest dni.

## JAZ, OBČUTEK: SRAM



Danes je šestnajsti oktober, stara sem 36 let in pol in pet dni in v naslednjem avtoportretu bi rada raziskala koncept SRAM, ki je eden mojih vsakdanjih občutkov: mogoče celo tisti, na katerega se lahko v življenju najbolj zanesem. S konceptom in občutkom SRAM so povezani še koncepti PONIŽANA (pomemben del mojega dnevnega vokabularja), MENI JE KAR NERODNO (tega uporabljam

večinoma za situacije, s katerimi nimam nič, nerodno mi je za druge) in **CRINGG**, ki je prav tako povezam s sramom, samo da v tem primeru do srama čutim majhno ironično/humorno distanco.

Sram me je, ko zamujam. Sram me je, ko zamujam na naročen taksi. Sram me je telesa. Sram me je, če vem, da sem se zredila. Sram me je, če vem, da sem se zredila in da so drugi to gotovo opazili. Sram me je, če švicam. Sram me je svojih las. Sram me je, če imam mozolj. Sram me je prahu in las na tleh v stanovanju. Sram me je drobtin na pultu. Sram me je, če se kdo nenapovedano prikaže na vratih (na srečo skoraj nikoli). Sram me je mušic, ki plešejo v veži, ki jo delim z dvema sosedoma, in tudi gnusijo se mi njuni čevlji, ki so nametani po veži, in tudi teh čevljev me je sram (čeprav nimam nič z njimi). Sram me je, kadar nimam izdelane misli. Sram me je, kadar nimam mnenja. Sram me je, kadar napačno mnenje povem v napačnem času (nasprotno pa sem ponosna, če pravo mnenje povem v pravem kontekstu, kar je zaskrbljujoče, in zdaj me je sram tega). Sram me je, kadar takoj ne odgovorim na mejl ali sms, ne vem, zakaj mislim, da se to od mene pričakuje. Sram me je, ker ne znam vstopiti v konflikt. Sram me je, kadar mi kdo bere čez ramo, ker me takrat v trenutku postane sram vsega, kar berem, ali še huje, vsega, kar pišem, in potem začnem pisati random besede in random črke, J J J J J J J J D D D D D D X. Strašno me je sram ob misli, da bi umrla, na primer v prometni nesreči, preden končam TOXIC, in bi potem kdo bral nedokončan cringg rokopis (seriously, Eva, KOGA BRIGA). Sram me je, da bi bila komu kaj dolžna. Sram me je, da bi bila odvisna od pomoči kogarkoli (razen če so to zelo majhne pomoči). Sram me je, da bi bila *inconvenient* ali komu v breme. Sram me je, ko me kdo gleda od blizu v obraz, ker se takrat zelo natančno zavedam vsake napake,

in vem, da se nekatere sramotne značilnosti obraza pokažejo šele v gibanju, v ogledalu pa ne, obenem pa tudi vem, da me ljudje tako gledajo že dolgo, že celo življenje, in da taka pač sem, ob misli, kakšna sem v očeh Drugih, pa sploh ne vem, me postane še bolj grozno sram (seriously, Eva, koga briga). Sram me je skoraj vseh svojih fotk (glej: AT ANY GIVEN TIME I AM ONE PHOTO OF MYSELF AWAY FROM THE WORST BODY DYSMORPHIA SPIRAL BREAKDOWN THAT YOU HAVE EVER SEEN). Sram me je ob misli, da bi se morala pogajati za honorar. Sram me je, kadar kdo bere moje stvari, tudi tiste, na katere sem najbolj ponosna (zelo rada se vnaprej opravičim za vsako svoje dejanje). Sram me je, kadar imam zamašen nos. Sram me je, kadar nisem v najboljši formi. Sram me je, kadar me kdo gleda, ko spim. Sram me je, kadar ne preberem socialne situacije in ne vem, kaj bi rekla. Sram me je, kadar se od mene pričakuje smalltalk. Sram me je, kadar sem preveč časa na javnem WC-ju. Sram me je, če dvakrat v dnevu pridem v isti lokal.

To bi lahko šlo daleč.

## **JAZ, ZGODBA: HOW HORROR STORIES HELP US COPE WITH REAL LIFE**



Danes je sedemnajsti oktober, stara sem 36 let in pol in šest dni, in ker rada seciram grozo, na internetu berem o ženski po imenu Giulia Tofana, ki se je leta 1620 rodila v Palermu in jo danes najdemo na seznamih serijskih morilk, ker je bila po poklicu zastrupljevka in distributerka strupa Aqua Tofana, mešanice arzenika,

svinca in belladonne ali volčje češnje (belladonna ali volčja češnja je amazing ime). Poklic je podedovala od svoje mame Thofanie d'Adamo, ki so jo julija 1633 v Palermu obglavili. Palermo, julij 1633. Predstavljam si, kako vroče je in kako smrdi: ribji trg, katakombe, pomaranče, kipi rimskih cesarjev, pasta con le sarde, nestrohnjena Rosalia Lombardo, palme, prah po ulicah, osli in njihov drek, mrtve oči obešenih menihov, oči na pladnju, trupla, natlačena s slamo, obglavljene mavrske glave, Fontana Pretoria, žamet na vročih kamnih, debeli škofje s putiko, rubini na prstanih, odrezane joške, telo, iz katerega so izčrpali vso kri, štiri sicilijanske svetnice, Lucija, Agata, Rosalia, Oliva, urin, zlato, požar na poletni dan, ribje oči, Caravaggio, bodalo v vratu, sonce in Thofania d'Adamo, *I'll stare directly at the sun*, vroče je in smrdi, vrv okoli vratu, vreča čez glavo. Zdaj sem Giulia. Vidim se kot v filmu, splezam izpod krila mrtve mame, iz žepa sem ji pobrala stekleničke, iz Sicilije grem v Rim. Za Aquo Tofano je v Rimu veliko povpraševanja, odlično tržišče. Posel mi gre. S pomočjo diskretnih sodelavk, šestih zastrupljevalk, prodajo razširim na Neapelj in Perugia. Strup, ki deluje v treh brezbarvnih kapljicah, ki so tudi brez okusa, prodajam v glavnem ženskam, ki bi se rade rešile svojih soprogov. Pravim *rešile*, ker niso posebej zlobne (nekatero ja), ampak ker so jim prepuščene na milost in nemilost.

Namesto da bi me častili kot svetnico, ker delim moč tistim, ki je nimajo, sem leta 1651 obsojena na smrt in moje truplo vržejo čez obzidje samostana.

Giulia Tofana, *Gone Girl* iz 17. stoletja.